

správního obvodu m.-ského a tedy také na živnost st-lovu, a není stanovena výjimka pro ty, kdo by se podobným reversem vykázáli.

Podle toho, co dosud řečeno, neodporuje vyhláška okr. úřadu v Mor. Ostravě ze 4. května 1932 zákonu a zbývá řešiti otázku, zda nař. rozhodnutí, potvrdivši trestní nález I. stolice, jest ve shodě se zákonem. — — —

Č. 12.099.

Živnostenské právo: * Pro odnětí koncese podle § 139 odst. 2 lit. b) živn. ř. není předpokladem, aby předchozí písemné výstrahy vešly v moc práva dříve, než strana dopustila se jednání, které úřadu zavdalo podnět k odnětí koncese.

(Nález ze dne 29. října 1935 č. 19.112/35.)

V ě c: Jan Š. ve St. (adv. Dr. Frant. Littna z Prahy) proti zemskému úřadu v Praze o odnětí hostinské koncese.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Okr. úřad ve Strakonících výměrem ze 7. února 1933 odňal st-li podle § 139 lit. b) živn. ř. koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v domě č. p. . . . ve St. a v důvodech svého rozhodnutí uvedl, že podle svědectví Josefa P., jakož i četnictva a podle částečného doznání st-lova vyvedl st-l Josefa P., když u něho prosil o almužnu, ke vratům průjezdu svého hostince, a tam na místě vyvýšeném nad niveau chodníku na něho volal: »Jděte si k těm s těma žihadlama, ať vám dají, já na ně musím platit.« Při tom ukázal rukou na četnický oddíl, který měl za úkol rozptylovati obecenstvo neoprávněně ponejvíce kolem hostince st-le se shlukující. Podle náhledu okr. úřadu projevil st-l tímto činem opětne svoji nespolehlivost pro vedení hostinské živnosti. Dále uvedl okr. úřad, že podle trestních spisů přechovával st-l podle výpovědi své a Josefa Š. ve svém hostinci Josefa Š., nemaje živn. oprávnění k přechovávání cizinců. Tím dopustil se st-l po několika písemné výstraze činů, které jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti, nutné při koncesované živnosti hostinské a výčepnické, a současně dopustil se přestupku § 22 živn. ř., jelikož přechovával Josefa Š., nemaje k tomu příslušného oprávnění. Proto byla mu ve smyslu § 139 odst. 2 lit. b) živn. ř. odňata koncese navždy.

Odvolání, které st-l proti tomuto rozhodnutí podal, zamítl zem. úřad nař. rozhodnutím, při čemž k rekursním námitkám uvedl toto: »Zákonným předpokladem k opatření podle 2. odst. lit. b) § 139 živn. ř. je, že živnostníkovi byly uloženy již dvě písemné výstrahy, a že se opět dopustil činu, který jest na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti. Výměrem okr. úřadu ve Strakonících ze 13. října 1930, potvrzeným výnosem zem. úřadu v Praze ze 6. března 1933, byla st-li udělena první pi-

semná výstraha. Výměrem téhož okr. úřadu z 29. května 1931, potvrzeným výnosem zem. úřadu ze 6. března 1933, byla st-li udělena druhá písemná výstraha. Zda tyto písemné výstrahy byly jemu právem uloženy, bylo pravoplatně rozhodnuto již cit. výnosy zem. úřadu. Není zákonným předpokladem opatření podle 2. odst. § 139 lit. b), aby uložení písemné výstrahy nabylo moci práva. Rovněž tak není zákonným předpokladem pro odnětí živnosti podle cit. ustanovení, aby živnostník byl pravoplatně, resp. vůbec odsouzen pro čin, který uvádí v pochybnost jeho spolehlivost ku provozování živnosti. Nerozhodnou je tudíž námitka, že trestní nález okr. hejtmantství ve Strakonicih z 6. února 1933 v době odnětí živnosti nenabyl právní moci. K námitkám, uplatňovaným v podání st-le a směřujícím proti uložení písemné výstrahy, nelze přihlížeti, ježto o tom, zda zmíněné písemné výstrahy byly jemu právem či neprávem uděleny, bylo již, jak shora řečeno, pravoplatně rozhodnuto. Okolnost, že st-l přechovával ve svém hostinci Josefa Š., nemaje oprávnění k přechovávání cizinců, st-l nepopírá, neboť ve svém odvolání z 21. února 1933 výslovně prohlásil: »Š., kterého jsem nechal u sebe přespati.«

O stížnosti, proti tomuto rozhodnutí podané, uvažoval nss takto:

Předmětem nař. rozhodnutí je odnětí živn. koncese podle § 139 odst. 2 lit. b) živn. ř. Podle tohoto předpisu může živn. úřad odnětí majiteli živnosti živn. koncesi tehdy, když tento po opětné výstraze dopustí se jednání, která jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti.

Předpokladem odnětí koncese je tedy: 1. že dotčenému živnostníku byla udělena opětne výstraha, a 2. že dotčený živnostník po těchto výstrahách dopustil se jednání, která jsou na úkor zákonnému požadavku spolehlivosti.

Pokud jde o splnění předpokladu prvního, namítá st-l, že písemné výstrahy, které mu byly uděleny, byly mu uděleny neprávem, což ve stížnosti snaží se blíže dovoditi. Veškeré tyto jeho námitky musil však nss odmítnouti jako bezpodstatné. Neboť pro splnění předpokladu prvního je rozhodnou jediné skutečnost, že živnostníku, jemuž koncese má býti odňata, byla udělena opětovně výstraha. Stačí tedy již ta okolnost, že živnostníku formálními akty živn. úřadu dostalo se aspoň dvou předchozích písemných výstrah podle cit. zák. ustanovení. Jsou-li zde takové akty, nemůže se živnostník proti odnětí koncese na základě těchto aktů brániti námitkami, že písemné výstrahy byly mu uděleny neprávem, neboť námitkami těmi lze sice naříkati udělení dotčených výstrah, nikoliv však odnětí koncese, které živn. úřad na základě těchto výstrah provádí. Právem proto prohlásil žal. úřad v důvodech svého rozhodnutí, že nemůže se již zabývati otázkami, zda výstrahy ony byly st-li uloženy právem, ježto o těchto otázkách bylo pravoplatně rozhodnuto výnosy zem. úřadu, jimiž zamítnuty byly rekursy st-le proti udělení dotčených výstrah.

Stížnost dále namítá, že žal. úřad vydal najednou potvrzení výstrah, trestní nález i napadený výměr tak, že zde nebylo žádné »tempus utile« mezi jednotlivými úkony žal. úřadu. I tato námitka je bezdůvodná. Podle

§ 139 odst. 2 lit. b) je k odnětí koncese zapotřebí, aby dotčený živnostník dopustil se jednání tímto předpisem kvalifikovaného po opětovné písemné výstraze, tedy, aby dotčenému jednání předcházely aspoň dvě písemné výstrahy. Tento předpoklad byl v daném případě splněn, neboť první písemná výstraha byla st-li udělena výměrem okr. úřadu ve Strakonících ze 13. října 1930, druhá výměrem téhož úřadu z 29. května 1931, měl tedy st-l obě výstrahy již v době, kdy podle náhledu úřadu dopustil se dalších poklesků, které úřadu I. stolice zavdaly podnět k odnětí koncese. Že výstrahy ony vešly v moc práva, stížnost nepopírá, a ze zákona nelze dovodit požadavek, aby výstrahy ony nabyly právní moci již před tím, než živnostník dopustil se jednání, které úřadu zavdalo podnět k odnětí živnosti.

Jednání, jež bylo na úkor požadavku spolehlivosti požadovanému zákonem pro živnost hostinskou, spatřuje žal. úřad v tom, a) že st-l pronesl vůči žebráku Josefu P. svrchu uvedený závadný výrok za okolností ve výměru blíže vyznačených, b) že přechovával u sebe, nemaje živn. oprávnění k přechovávání cizinců, Josefa Š.

Proti výroku sub b) namítal st-l a namítá i ve stížnosti, že nepřechovával u sebe Josefa Š. za úplaty, a že proto mohl tak učiniti, aniž se dopustil přestupku, bez potřebného jinak živn. oprávnění, zvláště když šlo o jediný případ a nikoliv o přechovávání cizinců po živnostensku prováděné, které předpokládá opětovné přechovávání.

Žal. úřad ve svém rozhodnutí s touto námitkou se nevypořádal a neuvedl, proč má za to, že v tomto případě šlo o přechovávání cizinců po živnostensku provozované, k němuž je zapotřebí živn. koncese; v opomenutí tom dlužno spatřovati podstatnou vadu řízení.

Jednání sub a) uvedeného týkají se námitky stížnosti, že jednání ono nesouvisí s provozem živnosti a že vůbec nemůže býti důkazem nespolehlivosti st-le k provozování hostinské živnosti, ježto jde o důvod politický a nikoliv živn. Tím popírá stížnost, že by uvedené jednání st-le mělo kvalifikaci jednání jsoucího na úkor spolehlivosti k provozování hostinské živnosti ve smyslu § 18 odst. 1 a 2 živn. ř. Ačkoliv st-l již v řízení správním touto námitkou se bránil a tvrdil, že v uvedeném jednání jeho nelze spatřovati jeho nespolehlivost k provozování hostinské živnosti, nezaujal žal. úřad k této námitce stanoviska, v čemž rovněž nutno spatřovati podstatnou vadu řízení, ježto nedostatek ten ztěžuje st-li řádnou obranu a nss-u znemožňuje přezkoumati zákonnost a formální bezvadnost nař. rozhodnutí.

Č. 12.100.

Policejní právo trestní: * Odsoudila-li první stolice stranu pro dva trestné činy k určitému trestu, nemůže druhá stolice, osvobodila-li stranu ohledně viny jednoho z těchto činů, ponechat v platnosti trest vyslovený prvou stolicí za oba trestné činy.

(Nález ze dne 29. října 1935 č. 19.113/35.)